

Sygn. akt VI Ka 211/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Katarzyna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016r.

sprawy **J. G.** ur. (...) w P.

s. J. i S. z domu Z.

oskarżonego z art. 57 § 1 kks

z powodu apelacji wniesionej przez Urząd Skarbowy w B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 15 lutego 2016 r. sygn. akt II W 514/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego J. G.

II. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 211/16

UZASADNIENIE

J. G. oskarżony został o to, że:

I. za III i IV kwartał 2013 r. oraz II i III kwartał 2014 r. uporczywie nie wpłaca na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w B., w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy należnego podatku od towarów i usług w kwocie 50.547,00 zł naruszając tym przepisu art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 ze zm.), tj. o czyn z art. 57 § 1 kks,

II. uporczywie nie wpłaca na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w B. należnego podatku dochodowego obliczonego w zeznaniu podatkowym PIT 36L za 2013 r. o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) z prowadzonej działalności gospodarczej pomimo upływu terminu płatności z dniem 30 kwietnia 2014 r. w łącznej kwocie 2.283, 00 zł naruszając tym przepisu art. 45 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. 2012.361 ze zm.), tj. o czyn z art. 57 § 1 kks,

III. za miesiące od sierpnia do grudnia 2013 r. uporczywie nie wpłaca na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w B. należnych zaliczek na podatek dochodowy za 2013 r. w terminie do dnia 20 każdego miesiąca za miesiąc poprzedni oraz należnego podatku dochodowego obliczonego w zeznaniu podatkowym PIT 36 za 2013 r. o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) pomimo upływu terminu płatności z dniem 30 kwietnia 2014 r. w kwocie łącznej 2.430, 00 zł naruszając tym przepisu art. 44 ust. 6 i art. 45 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. 2012. 361 ze zm.), tj. o czyn z art. 57 § 1 kks.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie IIW 514/15 uniewinnił oskarżonego J. G. od popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w pkt 1 – 3 części wstępnej wyroku i na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył Urząd Skarbowy w B. zarzucając:

- obrazę przepisów prawa materialnego w postaci nie przypisania oskarżonemu J. G. winy z art. 57 § 1 kks, art. 57 § 1 kks i art. 57 § 1 kks, dotyczącej uporczywego nie wpłacania przez niego w terminie podatku od towarów i usług (...) za III i IV kwartał 2013 r. oraz II i III kwartał 2014 r. w kwocie 50.547,00 zł i podatków dochodowych za 2013 r. w kwotach 2.283, 00 zł I 2.430, 00 zł,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia tj. błędną i dowolną ocenę zebranego w sprawie całokształtu materiału dowodowego w postaci zeznań samego oskarżonego, co do posiadanego przez niego majątku, faktycznych jego możliwości spłat uszczuplonych należności publicznoprawnych oraz uzyskiwanych przez niego z trzech źródeł dochodów

co mogło mieć istotny wpływ na treść wydanego wyroku przez poczynienie błędnych ustaleń przyjętych za podstawę wyroku.

Stawiając powyższe Urząd Skarbowy w B. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do stanowiska skarżącego dotyczącego polemiki Sądu I instancji z postanowieniem Sądu Najwyższego z 27.03.2016 r. I KZP 2/03 OSNKW 2003 Nr 5-6 poz.57 (str. 3-4 uzasadnienia, k.143 - 143 odwrót akt, str.3 – 4 apelacji, k.149 150 akt). Użyte przez skarżącego sformułowanie że „Sąd Najwyższy jest największym autorytetem prawnym , dlatego z jego zdaniem należy się jak najbardziej zgodzić a nie polemizować, jak to uczynił Sąd Rejonowy w Bolesławcu”, znamionuje brak zrozumienia zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądów (art. 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.). Sądy karne samodzielnie rozstrzygają zagadnienia faktyczne i prawne związane z konkretnym rozstrzygnięciem i co do zasady nie są związane rozstrzygnięciem innego sądu, w tym także poglądem prawnym Sądu Najwyższego wyrażonym w innej sprawie. Od zasady tej są oczywiście wyjątki (np. uchwały Sądu Najwyższego mające moc zasad prawnych, uchwały Sądu Najwyższego zapadłe w wyniku rozpoznania zagadnienia prawnego przekazanego przez sąd odwoławczy, zapatrywania prawne sądu odwoławczego wiążące sąd któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania) które nie dotyczą jednak polemicznego stanowiska zaprezentowanego przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie. Sądy powszechne niejednokrotnie powołują się w uzasadnieniach swoich orzeczeń na judykaty Sądu Najwyższego na ogół na potwierdzenie swojego stanowiska, ale też niekiedy nie zgadzając się z nimi. Uzmysłowić należy skarżącemu, że sam Sąd Najwyższy niejednokrotnie wydawał w różnych składach orzeczenia ze sobą sprzeczne i sądy powszechne dzieląc pogląd wyrażony w jednym z takich orzeczeń w sposób oczywisty stawały w sprzeczności z drugim orzeczeniem.

Przechodząc w realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, że aczkolwiek Sąd Okręgowy nie wszystkie argumenty Sądu I instancji w pełni podziela (Sąd Rejonowy zdaje się idealizować przedsiębiorców jako grupę społeczną ponoszącą szczególne ryzyko swojej działalności, co wydaje się raczej argumentem ideologicznym niż prawnym dotyczącym znamion przestępstwa – str. 6 uzasadnienia k. 144 odwrót akt), to jednak co do zasady rozstrzygnięcie tego Sądu jest prawidłowe. Decydujące znaczenie ma tutaj interpretacja znamienia wykroczenia z art. 57 § 1 k.k.s. w postaci „uporczywości” w niewpłacaniu w terminie podatku. „Uporczywy” to stan rzeczy długo trwający, powtarzający się, niejednorazowy. Na gruncie prawa karnego nie sposób abstrahować jednak od strony podmiotowej tego wykroczenia którym jest umyślność w działaniu sprawcy i to wyłącznie w zamiarze bezpośrednim, wyrażająca się w szczególnym

nastawieniu psychicznym polegającym na nieustępliwości, chęci postawienia na swoim (zob. ciągle aktualna uchwała SN z 9.06.1976 r sygn. akt VI KZP 13/75).

Takiego nieustępliwego nastawienia, całkowitego braku woli wypełnienia zobowiązań wobec Skarbu Państwa Sąd Okręgowy nie dostrzega w zachowaniu oskarżonego J. G.. Poza okolicznościami powołanymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazać należy, że na rozprawie odwoławczej oskarżony przedstawił kserokopie dowodów kolejnych wpłat tytułem zaległych podatków, w tym na kwotę 5.069,50 zł. (k.163), ponadto wyjaśnił że złożył wniosek o rozłożenie zaległych płatności na raty, który w najbliższym czasie – zgodnie z deklaracją Pani Naczelnik Urzędu Skarbowego – miał być rozpatrzony. Okolicznościom tym nie zaprzeczył przedstawiciel Urzędu Skarbowego w B. obecny na rozprawie odwoławczej, przedstawiając jednak zestawienie kolejnych zaległości podatkowych oskarżonego za kolejne lata i odwołując się do argumentów zawartych w apelacji m.in. dotyczących posiadania przez niego licznych nieruchomości. Z wyjaśnień oskarżonego wynika jednak że jedną z tych nieruchomości jest dom mieszkalny na zakup którego zaciągnął pożyczkę w banku, drugą nieruchomość zabudowaną stanowią obecnie garaże które dzierżawi , pozostałe to nieruchomości niezabudowane, z których jedno pole sprzedał aby mieć pieniądze na spłatę zobowiązań , pozostałe zaś to kawałki po hektarze których nikt nie chce kupić. Okolicznościom tym przedstawiciel Urzędu Skarbowego nie zaprzeczył na rozprawie (k. 166 – 166 odwrot). Wymaganie wyzbycia się przez oskarżonego powyższych nieruchomości nie wydaje się w tej sytuacji zasadne. W ocenie Sądu Okręgowego te wszystkie okoliczności nie przemawiają za wyczerpaniem przez oskarżonego znamienia „uporczywości” w działaniu, w szczególności jego strony podmiotowej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. G..

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd Okręgowy stwierdził że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.